

Üç Şey

– Hüzün Şairi · 29 Temmuz 2013

ÜÇ ŞEY

Kaçmak çare değilmiş ödendi ağır diyet
Tutmuyormuş anladım kısmet değilse niyet

Bildiklerim ya da bilmediklerim... Hayatın artı eksi kutuplarına yön veren duygular. Bakmakla görmek arasındaki fark gibi. Bariz olan ise sonucun hep muamma olmasıydı. İnsanı zorla bir dehlize sürükleyen bu muamma, akli nerede ise saf dışı bırakırdı. Deli gibi çıkış aramak, ilk geçtiğin yerden defalarca geçmek yorsa da, denemekten vazgeçmez insan. Dinlenmek bile yükü. İvedilik çıkışta idi. Göz dönmüş ve aklın odaklandığı yerden başkasını görmüyordur. Tüm düşüncenin yoğunluk kazandığı yerde ise, bin bir türlü bencillik üretimi başlamıştır.

Kurtulma gayretleri, hayata bakış açısından tutun da fikirlere hatta paylaşımlara ve sevdiklerine dair düşünceleri sil baştan yapmıştır. Zira, kişi kendini yoklayıp tartmaya başlamıştır. Sorular ve cevapları, tatmin etmekten çok uzaktı. İçinde oluşan derinlik, ruhunu yontuyordu. Geçmiş, kopup da yapılandırılmış gibi, parça parça geçiyordu, gözlerinin önünden. En önemlisi ise, hatalarıyla yüzleşme anıydı. Şimdi kendisi sıkı bir pazarlığa oturmalıydı. Çünkü: Fahiş fiyata da olsa, ders almalıydı. Hem de en iskontosuz, en baba markalisından.

Bir alana, ikincisinin bedava olduğu, yalan tezgahlarına aldanmıştı bir kere. Seç beğen al vari, yığınlar halinde sergilendiğini, çok geç anlamıştı. İsrarla yirmi üç rakamı üzerinde durulma nedenini bile, nice sonra anlamışken " Amma da safmışım meğer." demekten kendini alamıyordu. Aldığı ders, en helal duygularına mâl olmuştu. Dert etmiyor ama içine batan kıymığın verdiği acıyı da yok sayamıyordu. " Sen anlaşılan o ki, oyun sevdiğin kadar ve koleksiyoner sayılacak kadar da oyuncak severmişsin be adam!!!" Sevgi sözlerinin onun, en aç olduğu anda yakalayıp, kundaklamasına nasıl izin vermişti? Demek ki: insan ne kadar dikkatli olursa olsun, mutlaka gafil davranıp, av olacağı anı varmış, vay be... Kâr zarar dengesi umurunda değildi ve asla hesabını da yapmamıştı. Amaç, sevmek olunca, gerisi teferruat diye düşünüyordu.

Sevmenin bedeli, hazanı ve hüznü karma şerbet yapıp içmekse, içmişti işte. Sadece sevmek tek derdi iken, gama, kasvete ne gerek vardı? Susturmak adına ve öcünü almak için, sol yanına okkalı bir yumruk indirdi. Soluğu kesilmişti. Cezayı hak eden ruhu değil, yüreği idi.

Bir çok kere bulup kaybettiği itidalinin yerinde esen yelleri de sevmiyordu artık. Tıpkı, kalbinin ritmi gibi, soluğu da hız kesmeye başlamıştı. Daralıyordu. Sık sık ağlaması da rahatlatmıyordu. Anlaşılan o ki: özgür

olmak, gözyaşlarını bayıyordu artık. " Sahi, kaşık sadece süttten çıkınca mı, ak oluyordu?"Kaşığı daldırdığın yerin önemi yok muydu? " Gönül bu, ota da konar, b.ka da." atasözü buna en belirgin ve vurgulayıcı örnek değil miydi?

Üç şey!.. Sen, ben ve aşk... Kişisellik kisvesinden sıyrılıp, birleşme noktası oluşturulan yer. Ne ego, ne menfaat, ne gurur, ne tatmin içeren duyguların yer almayacağı bir platform. Kısacası, çoğulcu politika izlenmesi gereken bir durum. Vehameti doğuran ise, bunun kavranmamasından ortaya çıkan kişisel hesaplardı. Tomar haline gelmiş kırıklıkları toplayıp, mazinin raflarına kaldırma anı ise, en acı verendi. Kırılan gururu yapıştırıp, ayaklar altına alınmasına izin vermeden gitmek evla olandı. Susmak hatta... Muhatabını vicdanı ile başbaşa bırakmak elzemdi.

Üç şey!.. Sen, ben ve aşk...

Biz olmanın başarılamadığı yerde, aşk tekil kalır ve iki kişilik olmaktan çıkar. Bu durum da:

-Her halükarda aşk tek kişilik olur.

HÜZÜN ŞAİRİ: N Y